

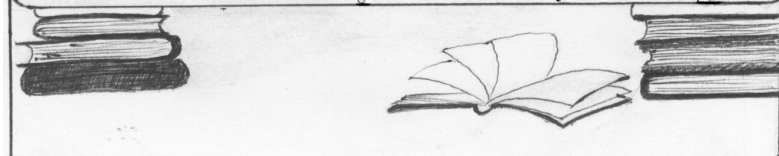
NEAPIBREŽTO LAIKO PERIODINIS LEIDINYS

ANDAI

2008
SPALIS

KAINA SUTARTINĖ Nr. 26

andai - dabartinis, gelbinti, tolės, tolymas - angliškai, angliškai: A. Smolaičio

Sveikas, Licėjau!
Po rudenio dangum.
Po vasaros. Naujas. Kupinas
spindinčių pirmokų veidų. Savimi
besidžiaugiančių nebefux'ų
antrojų. Atsipūtusių trečiųjų.
Darbais apsvirtusių ketvirtųjų.
Pasigendantis išėjusiųjų. Vėl gyvas.
Sveikas!

Ir štai vėl „Andai“. Taip pat
šiek tiek atsigavę. Kiek pasikeitę.
Ir išorėje, ir viduje. Seni-nauji
rašantys žmogeliai, nauja
redakcija, redaktorė. Keisti žodžiai.
Redaktorė nuo... redaguoti?
Bet nė velnio ne redagavimas
čia svarbus. Bent jau ne Licėjui.
Organizavimas? Štai, gal tai. Ir

ne tik apie „Andus“ kalbu. Tai
dalykas, kurio neretai pritrūksta
Licėjui. Neįvykę renginiai,
neįgyvendintos mintys – tikrai ne
dėl idėjų trūkumo. Organizavimo
stoka. Nes tai neretai sunkiau, nei
atrodo. Ir... beprotiškai įdomu. Tu
sugalvoji sistemą. Kažkur ji kliūna,
bet pamažu įsibėgėja. Ir tada
belieka spėti kartu su ja.

Tai panašiau į dëlionę. Ieškai
žmonių... Kažką stumdai, kažką
vartai. Ieškai tinkamos vietos.
Mėgini pamatyti didesnę vaizdą. Ir
taip imi ir kažką sudedi. Nedidelę
dalį. Bet kiek džiaugsmo! Paskui
toliau dëlioji... Kažkada suvoki,
kad, matyt, niekada taip ir

nepabaigsi šios dëlionės. Nebent
nedidelius jos plotelius. Taip ir
dëliosi... Sizifo darbas? Bet kam
tada išvis vargstam su dëlionėmis?
Kad išvystume pabaigtą piešinį?
Ir taip galima įsigyti tą patį
paveiksluką...

Dëliojam. Nes tiesiog įdomu.
Smagu. Smalsu.

Redaktorė (dëlitoja?) Unė Kaunaitė.

Redaktorė:

Unė Kaunaitė TB1

Techninis redaktorius:

Daumantas Baltrušaitis 3c

Dailininkė:

Austėja Judžentytė 2a

Straipsnių autoriai:

Augustina Gabrilavičiūtė 2a

Akvilė Milkevičiūtė 2a

Laura Paulina Šinkūnaitė 2c

Unė Kaunaitė TB1

Gintarė Masiulytė TB1

Mantas Nemanis 4c

Vytautas Naujalis 4c

Aura Petraitytė 4c

Kostas Jakeliūnas TB2

Matas Pranckevičius TB2

Kviestinis autorius:

Bernardas Morkūnas

Padedanti mokytoja:

Vilija Dailidienė

TURINYS

2 Redaktorės žodis

3 Sudie, ir ačiū už žuvis

4 Penkios savaitės Tekančios saulės šalyje

5 Žmogus, garsinantis Licėjų neįprastu būdu

6 Kaip nuliai drebėjo, o fuxai džiuogavo...

7 Metamorfozės: iš nulių į fuksus arba ką „nekrikštai“

veikė ryte... 8 Metamorfozės: iš nulių į fuksus arba ką

„nekrikštai“ veikė vakare...

9 Laiškas licėjui

10 Subliuškęs savivaldos burbulas

12 Ketvirtokų reiškiny (variantas #3)

13 Jūs paklausėte. JIE atsakė

14 Dar neapsipratę, bet jau spėję pamėgti...

Nauji licėjaus mokytojai

16 Smalsus žmogus juoda skrybėle

17 Pasaulis, kurį sukurtų Dievas

19 Ugnė su Gediminu!

20 Perliukai

Dėkojame Urtei iš 2c ir jos tėčiui, kuriems padedant „Andų“ kaina vėl
tapo simbolinė. **Labai ačiū!**

Sudie, ir ačiū už žuvis

Mantas Nemanis 4c

Truputis politikos. Artėja
rinkimai. Jungtinių Amerikos
Valstijų, Licėjaus ir Lietuvos.
Kad ir kaip skaudu būtų,
vakarietiškos demokratijos idealus
atspindi tik pirmieji du. JAV dėl
prezidento posto pirmą kartą
istorijoje susigrūmė moteris
ir juodaodis, o licėjui į kovą
stoja labiausiai engiamos ir
diskriminuojamos kastos – e'kų –
atstovas bei kita moteris. Geriau
pagalvojus, juk jei ne ilgaamžė
mokyklos administracija, Vilniaus
licėjus būtų viena šiuolaikiškiausių
Lietuvos bendruomenių.

Žvelgiant atgal. Palengva
bėgant laikui skaičiuojamos
paskutinės mano prezidentavimo
valandos. Bandydamas aprėpti
visa, kas nutiko per tuos metus,
nuolat kaktomuša susiduriu
su dviem esminiais faktais:
pirmasis – jog Licėjui atidaviau
beveik viską, ką galėjau; antrasis –
jog neįgyvendinau nė kruopelytės
to, ką tikėjau. Priežasčių tam
yra ^{x→∞}lim^(x), tačiau vargu ar Jums
įdomūs mano liūdesėliai. Jau
pasisėmęs patirties galėčiau
nemažą paskaitų ciklą pravesti
apie tai, ką reikėtų keisti licėjaus
savivaldos sistemoje ir koks būtų
idealus prezidentas. Deja, visa
tai būtų dar viena utopija. Esu
neapsakomai dėkingas Jums
už suteiktą progą. Tai buvo
laimingiausi mano gyvenimo
metai. Kalbu nuoširdžiai, be
paradinių šypsenų ar už nugaros
laikomų „čiūrų“. Ypatinę padėką
reiškiu licėjaus seniūnams bei
senatoriams, kurie vaikščiodavo į
maratono trukmės susirinkimus;
direktoriui, kuris tam tikrais

klausimais išklause, padėjo,
visuomet laikėsi statuto; Matui
Brazdeikiui – už įdėtą darbą
kuriant naują mokyklos tinklalapį,
kurio turbūt niekada nebeišvysim;
Gabrieliui – už super duper
paramą ir pagalbą; visiems,
kuriems teko matyti mane piktą,
susiraukusį ir nepatenkintą
gyvenimu už supratimą ir
palaikymą.

Apie ateitį. Per ketverius
mano metus licėjui nepasikeitė
tik vienas dalykas – kiekvienais
metais pasigirsta kalbų, esą
„licėjus miršta“. OMFG, kaip
tai mane nervina! Žmonės,
atsibuskite! Pirmokai vis protingėja,
pirmokės – gražėja. Renginių
kokybė mažų mažiausiai
nenukrito. Taip, licėjus keičiasi,
bet man idiosinkratiškai
juokingas vyraujantis požiūris,

neva viskas, kas nauja – licėjaus
nuosmukio pranašystė. Didelė
dalis mokinių net nesupranta, kad
laikosi pasenusių konservatyvių
stereotipų. Taip, pasaulį ištiko
ekonominė krizė. Taip, Dima
Bilan'as atvažiavo į Lietuvą, tačiau
visa tai nereiškia, jog licėjui nutiks
tas pats. Arrrgh, kaip supykau
rašydamas šitą straipsnio dalį. --

Reklamos pertraukėlė

Spalio 3-5 dienas su drauge
praleidau Londone. Švenčiau
gimtadienį. Dieną prieš skrydį
pamečiau pasą. Į Londoną
nuskridau be pinigų, o mano
antroji pusė tualete pametė
telefoną. Bet buvo visai linksma.
=”) Kažkas panašaus nutiko
ir Tau? Pasidalink patirtimi ir
parašyk „Andams“!

Palinkėjimas. Nepamirškite,
kad esate Vilniaus „ef-ing“
LICĖJAUS mokiniai. Cituoju
originalų šio žodžio apibrėžimą –
„Licėjus (lot. Ūber- school) –
mokykla, kurioje mokosi
smagūs, gabūs, kūrybingi ir
originaliai mąstantys jaunuoliai.“
Nepanikuokit, duokit laisvę
fantazijai, stumdykit bumbulą,
kol galit, renkitės pagal amžių,
nepamirškite rytais nusiprausti ar
pasikloti lovos, pradėkit šokti ir
pažiūrėkit „Serial Experiments
Lain“. Ugnei ar Gediminui linkiu
žiauriai įdomių metų, „fainų“
seniūnų ir, jei dar neturi, susirasti
merginą ar vaikiną.

**Kurtas Vonegutas apie
gyvenimą.** „I tell you, we are here
on Earth to fart around, and don't
let anybody tell you different.“

Penkios savaitės Tekančios saulės šalyje

Akvilė Milkevičiūtė 2a

Šią vasarą Aušra Nociūtė (IIC) penkias savaites praleido Japonijoje. Apie šią kelionę — pokalbis su ja.

Visų pirma – kaip atsidūrei Japonijoje?

Viena draugė, žinodama, kad jau kelerius metus domiuosi Japonija, pasiūlė aplankyti svetainę www.yfu.lt. Tai orgnizacija, vykdanči mokslėivių mainus su daugiau kaip 50 pasaulio valstybių. Moksleiviai nuo 15 iki 18 metų gali išvažiuoti į užsienį metams, pusmečiui arba vasarai. Aš pasirinkau savo svajonių šalį — Japoniją.

Koks buvo pirmas jausmas išlipus iš lėktuvo?

Pats geriausias, kokį tik galima įsivaizduoti. Japonija man buvo nepasiekiamas svajonė ir, kai lėktuvas nusileido Tokijuje, buvau pati laimingiausia pasalyje.

Kur ir kaip gyvenai?

Visas penkias savaites gyvenau šeimoje, kuri buvo beveik ideali. Mes gyvenome mažame (Japonijos mastais) miestelyje. Iš tiesų, toks gyvenimas turėjo savų plusų — didmiestyje juk daug užsieniečių, o mažame miestelyje esi vienas iš nedaugelio, todėl visus domini. Visi nori su tavimi susidraugauti, sužinoti apie tavo šalį. Be to, didžiuosius miestus aplankiau su „šeima“, kuri mane vežiodavo, gamino tradicinį japonų maistą, pristatydavo papročius, apie kuriuos iki tol nežinojau, ir šiaip stengėsi dėl manęs.

Kokie dalykai tave labiausiai nustebino?

Kiekviena diena buvo nuostabi: aplankiau didžiuosius Japonijos miestus, laipiojau po kalnus, maudžiausi Ramiajame vandenyne. Malonios staigmenos sulaukiau ir iš savo „mamos“, kuri šiaip ne taip gavo paskutinius bilietus į mano mėgstamo atlikėjo koncertą, su kuriuo net turėjau galimybę pabendrauti. Aišku, buvo ir keistų dalykų: pavyzdžiui, tai, kad kalbėdami japonai (bent jau vyresniosios kartos) nežiūri tau į akis. Galima pagalvoti, kad kalbėsi pats su savimi. Nors jaunimas to nedaro, nes jie nori būti kuo labiau vakarietiški.

Koks yra Japonijos jaunimas?

Namuose turėjau „sesę“, su kuria labai daug bendravau, ji buvo tikrai šauni mergina. Be to, jaunuoliai tiek iš mokyklos, tiek iš kitur buvo labai draugiški, daug klausinėjo apie Lietuvą. Kur ji yra, kaip mes mokomės, ką valgome, koks mūsų klimatas. Visi stebėjosi išgirde, kad žiemą pas mus būna –20 laipsnių. Na, bet pagrindinis klausimas (to klausia visų užsieniečių) buvo, ar aš turiu vaikiną (šypsosi).

Jau ilgai domiesi Japonija. Gal nori susieti savo ateitį su šia šalimi?

Labai noriu

studijuoti Japonijoje, ypač Tokijuje, kuris man pasirodė nuostabiausias miestas pasaulyje. Deja, mokslai čia kainuoja labai daug, o daugelyje universitetų reikalaujama mokėti japonų kalbą. Bet japonų universitetai vykdo labai daug mainų programų, taigi, vienaip ar kitaip stengsiuosi grįžti į Japoniją.

Ką gali patarti vykstantiems ten?

Jei jau susidomėjai mainais, tai ir nedvejok. Juk turėsi tiek galimybių pramokti kitą kalbą, susipažinti su viso pasaulio žmonėmis, praplėsti akiratį. Pastangos įkalbėti tėvus yra šimtu procentų vertos to, ką gausi kitoje šalyje. Tik nebijok.

Ačiū už pokalbį.

Žmogus, garsinantis Licėjų neįprastu būdu

Vytautas Naujalis 4c

Dosjė.

Gediminas Bertašius. Gimė 1990-04-15. Ūgis 197, Svoris 90kg.

Jau antrus metus žaidžia krepšinį profesionalų lygoje ir yra tikriausiai žymiausias krepšininkas, kuris kada nors mokėsi Licėjuje. Šią vasarą su Lietuvos U18 rinktine jis laimėjo sidabro medalį.

Gediminai, kokioje komandoje žaidi?

KK „Akademijoje“, kuri rungtyniauja NKL.

Kaip jautiesi žaisdamas su vyresniais ir labiau patyrusiais žaidėjais?

Jaučiu nedidelį diskomfortą, nes senesni krepšininkai, nors dažnai būna ir lėtesni, bet sugeba apžaišti protu, o tai labai svarbu aikštėje. Bet apskritai aikštėje visi lygūs, tad bandau apie tai negalvoti.

Iš Europos U18 čempionato parsivežei sidabro medalį, kaip jautiesi?

Jaučiuosi puikiai, nes mano komanda turėjo vienintelę progą ir mes ją pasinaudojome.

Kai laimėjot, ar šventėt kaip Kleiza, tik su „Sprite“?

Žinoma, kad tik su „Sprite“.

Ar labai svarbu komandoje atmosfera?

Dažniausiai atmosfera ir nulemia rezultatus, nes visos komandos būna apylygės. Ir kai rezultatas taip pat tampa apylygis, viską lemia tarpusavio santykiai.

O U18 rinktinėje atmosfera buvo gera?

Taip. Rinktinėse dažniausiai būna puiki atmosfera, nes visi pasiruošę kovoti už Lietuvą.

Rungtynėse su Estijos krepšininkais pelnei 31 tašką? Kuo šios rungtynės skyrėsi nuo kitų?

Na, man tą dieną labai „krito“ ir jaučiau, kad tai mano diena. Be to, buvo labai geras kamuolys, deja, jis buvo tik vienos varžybose.

O estai iš tiesų tokie lėti, kaip sakoma anekdotuose?

Į kitą etapą jie neišėjo... (šypsosi)

Ar, kaip daugelis krepšininkų, tiki prietarais?

Taip.

Kokiais?

Stengiuosi žaisti su tomis pačiomis kojineis, su kuriomis laimėjau rungtynes (žinoma, išskalbtomis). Dar stengiuosi, kad paskutinis metimas prieš atsisėdant ant suoliuko būtų taiklus.

Ar pasitaiko juokingų nutikimų per išvykas?

Tikrai taip. Tarkim... gyvendavom kambariuose su balkonais ir viską juose džiovindavom. Vieną vakarą pakabinau savo rinktinės aprangą ant turėklų, o ryte atsikėlus pasirodė, kad kaimynas, kuris gyveno virš manęs, naktį sugalvojo

parūkyti ir pradegino aprangoje nemažą skylę. Teko visas rungtynes žaisti vilkint ją (juokiasi).

Kiek kartų per savaitę treniruojiesi?

4 arba 5 kartus per savaitę ir dar po 2 varžybas kiekvieną savaitę.

Neatsibosta?

Dažniausiai atsibosta po rinktinės treniruočių, kai visą vasarą po 2 kartus per dieną prakaituoji, bet dažniausiai po to treneriai kokią savaitę duoda pailsėti ir vėl atsigauni.

Ar savo ateitį sieji su krepšiniu?

Na, dar nežinau, kaip seksis. Parodys ateitis.

Ačiū už interviu. Sėkmės.

Kaip nuliai drebėjo, o fuxai džiūgavo...

Akvilė Milkevičiūtė 2a

Prieš krikštynas paklausinėjome nulių, ar jie laukia krikšto, ar bijo, ar ruošiasi pasirodymams ir kaip mano, ką veiks:

Karolis Čepas, Emilija Varevičiūtė, Jeronimas Ignatavičius (1a):

„Krikštyną labai laukiame ir netgi nebijome. Na, bijome truputį, kad išsitepsim ar kad labai peršalsim. Per krikštynas turbūt veiksime kažką labai kvailo, girdėjome, kad teks lįsti į kanalizaciją. Pasirodymui taip pat ruošiamės, bet nieko neparuošiam... Na, kaip bus, taip ir bus.“

Virga Pleskaitė (1c):

„Krikštyną? Cha... Gal ir laukiau. Šiaip labai visko bijau, o košmarai net nemiegant sapnuojasi. Girdėjau, kad bus viduramžių kankinimai. Labai baisu. O apie pasirodymus gal ir žinome...“ (Galima daryti išvadą, kad pasirodymams nesiruošia).

Elena Lesieur (Id):

„Nelaukiu krikšto, nes būna žiauru. Juokauju. Aišku, būtinai dalyvausiu. Truputį bijau paskęsti... Manau, kad eisim iki kažkokios kūdros ir ten mus gausiai apipils vandeniu, dar daug eisim žąsele. Pasirodymui taip pat ruošiamės, bet greičiausiai improvizuosim.“

Rimgaudas Stundžia (Ib):

„Visa širdimi laukiau

krikštyną. Vakar pamatėme krikštyną filmuką ir išsigandome, bet mes atlaikysim! Ryte turbūt lipsim į „Europą“, o vakare būsim nušvilpti. Nors pasirodymui labai kruopščiai ruošiamės. Stengsimės nustebinti jus“. (Koks pasitikėjimas savimi!)

O štai ką jie galvojo po krikštyną...

Odeta Putkytė, Kamilė Marcinkevičiūtė (Ia):

„Krikštas buvo fainas, ypač rytinė dalis. Labai patiko mūsų vedliai (Maksas ir Tumas), ir dar buvo smagu leistis nuo „Europos“. Vakarinė dalis šiek tiek nepateisino lūkesčių, nes buvo šalta, o žmonės „nesitūsino“. Bet labai įsiminė Makso poezija. Apibendrinus buvo smagu, netgi svajojome apie pratęsimą pirmadienį.“

Tadas Kriščiūnas (Ib):

„Apie krikštyną būtų galima parašyti knygą. Rytinė dalis būtų buvusi tobula, jei ne tai, kad a'kai gavo daugiausiai taškų. Bet nieko, mes širdyse patys geriausi... Vakare nepatiko tai, kad stogas taip ir

nenukrito. Dar gaila, kad labai ruošėmės pasirodymui, bet jo taip ir neparodėme. Be to, ketvirtokai nustebino netaiklumu. Apskritai krikštynos kelia nuostabių priminimų, bus ką anūkams papasakoti...“ (B'kai ilgai pasakojo savo įspūdžius, neįmanoma visko čia surašyti. Bet jei įdomu – tiesiog paprašykite jų papasakoti. Jie tikrai maloniai sutiks.)

Rūta Miškinytė (Id):

„Krikštynos buvo puikios. Rytinė dalis apskritai buvo tobula, ypač vaikščiojimas žąsele. Labai smagu tai prisiminti. Per vakarinę dalį mūsų klasė beveik nieko nerodė, todėl buvo galima ramiai grožėtis kitais pasirodymais. Minusai – tai, kad gavome per mažai vandens, po žąselės visą savaitgalį skaudėjo kojas, o apie filmuko kokybę net nežinau. Bet apskritai buvo tikrai smagu.“

Tadas Šlimas (Ic):

„Devyni balai iš dešimties. Rytinė dalis buvo geresnė, tik galėjome per ją daugiau vaikščioti. Buvo daug netikėtų dalykų. Vakarinė dalis buvo keistoka, trūko geresnių idėjų, bet vanduo ir šokiai buvo gerai. Apskritai tikėjomės daug miltų, vandens ir kitų priedų, na, bet ką jau čia... Didžiausias krikštyną pliusas – tai, kad galėjome visu pusvalandžiu ilgiau pamiegoti!“

Metamorfozės: iš nulių į fuksus

arba ką „nekrikštai“ veikė ryte...

Gintarė Masiulytė TB1

Vieną rudeniškai lietingą penktadienį didelis būrys „nekrikštų“ užplūdo PC „Europą“. Būriuodamiesi klasėmis, visi nekantriai laukė įvykio, kuris pavers juos tikrais liceistais, pradžios. Nerimą kėlė pilkas Vilniaus dangus, bet daugiausia dėl išlikimo sausu jaudinosi tie, kurie nepaklausė patarimo į sumuštinių ir saldumynų krikštytojams prikrautas kuprines įsimesti ir apsiaustą nuo lietaus. Jo prireikė tik ant dangoraižio stogo, nes ten visus pasitiko purškiantis lietus, tačiau suspaustų į krūvą liceistų koncentracija po draugų turimais skėčiais buvo itin didelė, taigi ir galvos liko sausos (įtariu, jog po vienu skėčiu vidutiniškai glaudėsi 5 ar 6 galvos, bent jau tokiomis sąlygomis atidarymą stebėjo TB'kai). Krikštyną „vykdytojai“ greitai išdėstė krikštyną tvarką ir taisykles, „nekrikštai“ buvo supažindinti su savo palydovais po Vilnių. Prasidėjo mokinių gabenimas žemyn nuo dangoraižio stogo, o kol vieni mėgavosi šia kelione, kiti šoko, mankštinosi, strakinėjo ir atlikinėjo kitas užduotis, kurias daryti liepė dvyliktokai.

Vos tik tvirtai atsistojo ant žemės, paupiu patraukėme į pirmąjį tašką. Kelionė link jo irgi nebuvo nuobodi –ėjome statydami koją už kojos, bėgome keliais skirtingais būdais (įprastai, aukštai keldami kelius ir dar keliais sunkiai įvardijamais būdais), kai kurie net užtraukė dainą. Pasiekus S. Daukanto aikštę visos klasės gavo skirtingas užduotis ir

pasileido į Vilniaus gatvių raizgalynę. TB'kai gavome nurodymą bėgti prie „tilto be upės“. Ši vieta Sereikiškių parke visiems buvo gerai žinoma, taigi greitai ją radome. Kita užuomina mus šiek tiek supainiojo, išklydome iš reikiamo kelio, taigi teko savo „vedlį“ papirkti saldinais už informaciją.

Deja, suradę paukščių lesyklą nebuvo nudžiuginti laukiančios užduoties – paukščių atpažinimas iš nuotraukų ir giesmių įrašų nebuvo mūsų puikiai išmanoma sritis. Įveikę šią užduotį bėgome tikrinti savo Lietuvos istorijos žinių, o bausmė už klaidas buvo 3 ratai aplink senąją ledainę šaukiant „Gėda! Gėda! Gėda!“. Nauja užuomina išvedė mus iš parko į gatvių platybes. Aplankėme Nacionalinį muziejų, čia muziejaus darbuotojos buvo paruošusios užduotis: nagrinėjome senus paveikslus, aiškinomės, kaip reikia žaisti senoviniais žaislais, prisiminėme, kaip atrodo liaudiški rūbai bei apavai (juos teko pavadinti tikraisiais vardais), o vienas iš mūsų netgi buvo aprengtas riterio šarvais. Iš čia bėgome prie Gedimino kalno (į jį buvome užkelti funikulieriumi), kur iš pilies bokšto turėjome apžvelgti Vilniaus panoramą ir įvardinti objektus.

Kituose aplankytuose punktuose taip pat sulaukėme užduočių, kurios priverstė pasukti galvą. Menų ir muzikos kiemelyje stebėjome vaidinimų ištraukas, prie

Konstantino Bogdano nulipdyto F.Zappa'os biusto klausėme muzikinių kūrinių ištraukų, prie Šv. Mikalojaus bažnyčios turėjome įdėmiau apsižvalgyti ir atsakyti į klausimus apie religijas. Dailės akademijoje mūsų laukė mokytojas R.Jankauskas, kuris tikrino žinias apie įvairias skulptūras, paminklus ir tapytojus, o merginos prie Katedros priverstė prisiminti skulptūrų pavadinimus...

TB'kams pavyko pabuvoti visuose punktuose, tačiau visų užduočių įvykdyti neteko (nors tikrai būtume tai padarę!). Paskutiniame punkte (t.y. prie Katedros) spėjome susiginčyti su Mantu, nes jis nenorėjo pripažinti mūsų pergalės. Nepripažino, todėl vakarinio renginio metu kentėjo naujokai, tačiau mes nepykstame, tikėjomės, kad viskas bus dar baisiau.

Manau, kad šios krikštynos tikrai įsiminė visiems, dabar jau tikriems, liceistams. Reikėjo daug darbo ir pastangų jas surengti, todėl sakau nuoširdų AČIŲ už tą laiką, kurį skyrėte mums :). Kitais metais jau mes parodysim, ką galim!

Metamorfozės: iš nulių į fuksus

arba ką „nekrikštai“ veikė vakare...

Augustina Gabrilavičiūtė 2a

Krikštynos – nors šis žodis ir nesukėlė tiek aistrų kiek pernai, tačiau vis tiek jos buvo laukiamos su nekantrumu. Prisiminus pernykštes žvakes, ritualus ir iškilmingumą atrodė, jog šiemet bus dar geriau. Matyt, čia atėjo laikas „bet“...

Rytinės dalies nemačiau, todėl ir nekomentuosiu. Tačiau vakarinė sukėlė ištis savotiškus jausmus. Ilgiausiai sukau galvą svarstydamą, kas renginyje buvo ne taip. Juk buvo tikrai gerų muzikinių pasirodymų (lenkiu galvą prieš grojusius ir dainavusius – buvo super). Buvo ir šokių (dar kartą lenkiu galvą – tikrai nuostabu). Buvo ir nulių laistymas vandeniu ir jų namų darbai. Buvo ir vykusiai „ne į temą“ skraidę roflkopteriai. Buvo ir vedėjai, kurie laisvai jautėsi scenoje ir nebuvo susikaustę. Bet

bet bet...

Labiausiai kritęs į akį dalykas yra kažkoks neorganizuotumas. Renginyje vėlavo, jau tai nėra gerai. Tada mes buvome mėginami nustebinti filmuku – po minutės pasidarė aišku, jog garso nepatikrino, tad jį pakomentuoti gali tik skaitymo iš lūpų meistrai. Nuliukų pasirodymai ir bausmės buvo paverstos į nesuvokiamą rebusą. Tiesą sakant, aš iki galo taip ir nesupratau, kur buvo bausmės, o kur užduotys, ir kokių principu viskas vyko. Aplink mačiau ir daugiau suglumusių veidų. Pačių ketvirtokų pasirodymai, nors ir kokybiški, buvo lydimi aibės nesusipratimų ar tylos minučių. O štai fuxai pasirodė nelauktai šauniai – manau, tai parodė ir vangiai šaukiamas „buuu“. Atrodo, šiemet galim laukti pirmo tikrai gero karnavalio! Tiesa, kažkodėl jiems nebuvo leista parodyti visų paruoštų namų darbų (čia vėl reikia kalbėti apie nesuvokiamą įvykių seką). Dekoracijos? Minimalizmas, palyginus su pernai. Nesupratau, kaip jos susijusios su šių krikštynų tema (tiesa, temos kaip ir nebuvo, tai ką ten susiesi. Nors informuoti šaltiniai sako, jog tema vis dėlto egzistavo, tik kažkodėl buvo labai įslaptinta). Tačiau pripažįstu, kad uždengti stogą buvo nereali idėja. Buvo gaila žiūrėti į ryte plušančius ir viską taisančius dvyliktokus (todėl labai sveikinu – jums pavyko ir stogas vakare vėl buvo savo vietoje).

Labiausiai kritęs į akis

dalykas buvo jau minėtas temos nebuvimas. Viskas vyko nepaprastai padrikai, o scenoje pasirodę žmonės nelabai kuo buvo susiję. Net išvaizda buvo nesuderinta – visi buvo apsirengę a la mokyklos renginys. Trūko teatrališkumo, puošnumo, išradingumo. Viskas labai priminė rugsėjo pirmąją – numeriai tarpusavyje nesijungia ir bendros minties neturi, o yra tik atskiri pasirodymai. Aprangos kodas – juoda/balta. Gabrielius su Žilvinu palaiko bendrą nuotaiką, pamėto kokių „bajerukų“ (labai atsiprašau, tačiau tokią pat prasmę turinčio atitiktums šiam barbarizmui aš neradau), bet kartais (ar dažniau) ateina mintis, kad viskas buvo sugalvota prieš daugiausiai 5 minutes arba vyksta ekspromtu. Visam renginiui trūko klijų – vienos idėjos ir apipavidalinimo. Vedėjai čia irgi nepadėjo – jie buvo ne renginio pagrindas, kaip per pernykštes krikštynas, bet labiau priedas, foninis balsas, pasakantis, ką daryti arba kas vyks, tačiau nekuriantis savito personažo. Visam renginiui trūko teatrinio grimo – daugiau vaidybinių, šou elementų, teatrališkumo.

O daugiau net nelabai yra ir ką pasakyti. Manau, įvyko ta pati bėda, kaip ir per šimtadienį ir čia labai reikėtų pacituoti mokytojos Saulės komentarą „Anduose“: „Žiūrovams buvo rodoma vaidinimo repeticija.“ Tikiu, jog buvo įdėta daug darbo, tačiau per mažai, kad būtų buvę tobula ir įsimintina. O juk trūko tiek nedaug.

Laiškas licėjui

„Laiškas Licėjui“ – nauja „Andų“ rubrika. Prie šios skilties kviečiame prisijungti visus Licėjaus Alumni narius, kurie norėtų pasidalinti savo patirtimi ar išpūdžiais baigus Licėjų. Laiškų visada laukiame elektroniniu paštu andai.licejus@gmail.com.

Bernardas Morkūnas

Sveiki,

Esu buvęs liceistas, Bernardas Morkūnas. Galbūt dar vienas kitas dabartinis 12-okas atpažintų mane gatvėje, jeigu ne ta regėjimą silpninanti artėjančio lietuvių egzamino baimė. Šiuo metu studijuojau Anglijoje, Cambridge University, pagal gamtos mokslų studijų programą (Natural Sciences, a.k.a. NatSci).

Turbūt kiekvienam doram liceistui smalsiausia išgirsti apie studijas ir gyvenimą viename iš geriausių pasaulio universitetų – Kembridže. Šiuo metu esu Homertono koledžo (paprastai sakant – bedrabučio ir dar truputį) narys. Pasidalinsiu tik keliomis išpūdžių nuotrupomis – visko tiesiog per daug. Neverta pasakoti, kokia akademinė atmosfera tvyro poros šimtų metų senumo koridoriuose. Ką reiškia tylos metas kiaurą parą egzaminų metu (neišsigąskite – jeigu triukšmausite, bus pakviesti „porteriai“, kurie jūsų paprašys nutilti. Kaimynų labui) ir 24/7 dirbančios bibliotekos. Jose tokių dalykų, kaip nesama knyga, nėra. Blogiausiai atveju tenka nuvažiuoti į centrinę biblioteką, kurioje galima rasti visko, net lietuvišką gramatiką (universitetas gauna absoliučiai visą periodiką,

leidžiamą Anglijoje. Sklinda gandas, kad pačiame bibliotekos bokšto viršuje saugoma literatūra suaugusiesiems). Visi dėstytojai yra pasaulinio garso specialistai, o dažnai ir charizmatiškos asmenybės, dėl to per paskaitas nuobodu nebūna. Sugebėjimą sudominti studentus galima pailustruoti paprastu pavyzdžiu. Per paskaitą išsikrovus mikrofonui, Dr. Peter Wothers, chemijos dėstytojui, teko kalbėti balsu maždaug 500 studentų auditorijai. Visi viską puikiai suprato – nebuvo nė menkiausio pašalinio garso. Nenuostabu, kad paskaitų ir absoliučiai visos akademinės veiklos kokybę galima vertinti tik puikiai.

Visgi tai nėra viskas, ką taip lengva gauti Kembridžo universitete. Visa daugiakultūrė, daugiatautė, daugiarelinė, daugiasė ir šiaip visokia baisiai daugia- bendruomenė praturtina. Kultūrine prasme tikrai yra ką veikti – kiekvieną sekmadienį vienoje Fitzwilliam muziejaus salių vyksta klasikinės muzikos koncertai, net keli koledžai turi savo džiaz barus, universitete veikia ne viena teatro trupė ir t. t. Visgi manau, jog labiausiai neįprasta ir džiuginanti yra galimybė kasdien prisiliesti prie kelių šimtmečių istorijos. Senoviniai laiptai ir koridoriai koledžuose, keistas susimąstymas išgirdus nepaaiškinamą krebždesį naktį: „pelė ar nusikankinusio NatSci'io siela?“, valčių klubo namelyje yra lenta su pirmos ir trečios komandų kapitonų vardais nuo 1890 m. (Kur antroji? Prieš gerą šimtą metų upėje

įvyko nelaimė, per kurią žuvo vienas iš antrosios komandos įgulos narių. Jo garbei liko tik pirmoji ir trečioji). Visos tokios smulkmenos sukuria keistą ir tikrai įdomią (pelėsiais apaugusią?) nuotaiką. Tai yra kažkas, ko daug kur nepatirsi.

Atrodytų, kad jeigu akademinė atmosfera yra ideali, o universitetas, kaip ir dera tikram universitetui, duoda ne tik tai, ką privalu duoti, tai ko daugiau reikia? Na, gal iki pilnos laimės

tetrūktų auksu grįstų gatvių... Deja, čia kažko taip velniškai nėra. Kažkada jau rašiau apie tai, kodėl privalu po studijų grįžti į Lietuvą. Vieną iš priežasčių nutylėjau, nes tekstas buvo skirtas visiems, ne tik liceistams. Keista, kad per daug dažnai studentų mentalitetas yra per daug paprastas ir įspūdis, jog kiekvienas koridoriuje sutiktas žmogus yra įdomus, per daug

greitai išblėsta. Kembridže turėtų studijuoti patys geriausi ir gabiausi, tačiau viena pažįstama nesugebėjo įvardinti nė vieno vokiečių rašytojo, ką jau kalbėti

<...>mėgaukitės žiaurių žiauriausiais namų darbais ar egzaminais ir tiesiog stenkitės visiškai visiškai nieko niekad nepraleisti – net menkausio renginuko, net menkausios galimybės prisidėti prie to renginuko, nes Licėjus yra ne mokykla, o gyvenimo būdas.

apie dailininkus ar kompozitorius (taip, čia aiški nuoroda į Jankausko pamokas). Nemažai kam mintis žiūrėti Tarkovskio filmą vietoje Disnėjaus filmukų atrodo truputį nesveika, o gimtadienį švęsti žydinčiame sode ant žolės, bet ne bendrabutyje su PlayStation, yra nesuvokiama. Negalima sakyti, kad toks žmonių požiūris yra neteisingas, nes kalbant apie tokius

dalykus šis terminas negalioja. Bet gana lengva nuspręsti, kas yra arčiau tavęs. O ką jau kalbėti apie naktinius ruošimusis renginiams, visko darymą tik dėl to, kad būtų kiekiau nei praeitais metais. Čia to nebūna. Jeigu nuoširdžiai, tai dauguma renginių atrodo truputį apgailėtinais licėjaus sugadintoms akims. Paprastai sakant – tai, ką gaunate licėje, pasiilgsite bet kuriame pasaulio universitete...

Galbūt kvaila ir senamadiška užbaigti laišką moralu, bet mėgaukitės žiaurių žiauriausiais namų darbais ar egzaminais ir tiesiog stenkitės visiškai visiškai nieko niekad nepraleisti – net menkausio renginuko, net menkausios galimybės prisidėti prie to renginuko, nes Licėjus yra ne mokykla, o gyvenimo būdas.

Augustina Gabrilavičiūtė 2a

Subliuškęs savivaldos burbulas

Licėjaus savivalda – šiais žodžiais didžiuojasi pusė liceistų. O kita pusė keikia. Išties sukurta kažkoks didelis muilo burbulas ir visi skatinami nekreipti dėmesio į tuštumą burbulo viduje. Juk mes turim prezidentą, senatorius, daug seniūnų, vyksta renginiai. Tiesiog gyvenk ir džiaukis...

Dėl šito gražaus mito atsiradimo kaltas didelis liceistų neveiklumas. Dar vienas melas,

kuriuo visi patikėjo – visi liceistai yra veiklūs ir aktyvūs. Nė velnio. Tiesiog žiūrint į dirbančius žmones labai lengva šypsotis – „kokie MES originalūs ir nuostabūs“. Sustojęs ir pamąstęs supranti, jog visus renginius, tiek kursų, tiek bendrus, lipdo ta pati saujelė liceistų, kuri, bėgant metams, mažai keičiasi. Dar pora saujelių padeda daryti dekoracijas ar būna pagalbinis personalu, tačiau patys

idėjų negeneruoja ir išvis nieko nedarytų, jei niekas nepasakytų, ką, kur, kodėl ir kaip reikia daryti.

O kuo tai susiję su savivalda? Ogi tuo, jog į ją ateina bala žino kas – žmogeliai, kurie netyčia per Rugsėjo 1-ąją pakėlė ranką. Ne visi, žinoma, yra ir labai aktyvių, bet dauguma būtent tokie. Seniūnas dar renkamas pagal gebėjimą surinkti pinigų ar pažymas apie sveikatą ir praleistas

pamokas, naudotis kopijavimo aparatu. Taip, tai geri ir reikalingi bruožai dirbant klasėje, bet štai seniūnų susirinkime visiškai nebe. Toks paprastas pilkas žmogeliukas pirmuosiuose kursuose tiesiog sėdi tylus, o vėliau užsideda „man nerūpi“ kaukę ir abejingu veidu prabūna susirinkimus, į kuriuos teikiasi ateiti (ir visai nebūtinai į kiekvieną).

Šitoje vietoje kyla dar vienas klausimas – ką turi daryti licėjaus savivalda? Tik organizuoti renginius? Kokios yra prezidento pareigos? Kol kas pagrindinis rinkiminis šūkis yra „aš jau padariau daug renginių, aš ir toliau sugebėsiu juos daryti!“ Bet ar tai teisinga? Prezidentas neturi būti superdupermenas, darantis milijoną darbų ir dėl to atsisakantis kritikuoti jų kokybę (arba išvis nebuvimą). Taip, renginiai patys nepasidaro, bet liceistų yra per 500, o štai prezidentas turėtų būti asmuo, kuris prižiūri, kad renginiai TIKRAI būtų daromi ir kad jie būtų TIKRAI kokybiški. Pats prezidento vaidmuo irgi labai sureikšmintas. Manau, turėtumėme akcentuoti darnų kolektyvą (seniūnus arba, dar geriau, tiesiog norinčius dirbti žmones), kuriam jis ir pirmininkauja. Tai turėtų būti asmuo, kuris atstovauja moksleivių nuomonei ir eina kalbėtis su direktoriumi ar mokytojais. Asmuo, kuris tvirtai ir pareigingai atlieka savo pareigas, į kurį visada galima kreiptis, kai reikia pagalbos. Tai žmogus, kuris viską objektyviai vertina ir prižiūri, kurį visi gerbia ir klauso. Taip, žodžio „gerbia“ šiomet irgi labai trūko. Savivaldoje vyravo anarchija – darau, kas šauna į galvą, nes kas man gali sutrukdyt?

Skeptiškai keliame antakį

ir ironiškai klausiate: „Na, gal dar ką blogo radai?“ Taip, radau. Radau tokią gana naują efektyvią priemonę neprileisti vis dėlto noro turinčių liceistų prie „valdžios“. Kalbu apie senato rinkimų sistemą. Jau pati idėja, kad iš klasės tik vienas žmogus turi teisę eiti į susirinkimus, nėra labai gera. Nes aktyvių žmogų skaičius klasėje, deja, gali nebūti labai proporcingai pasiskirstęs ir vienur dėl šios garbės gali varžytis

trys ar keturi pretendentai, o štai kitur – nė vieno. Taigi jau šitoje vietoje atsiranda suvaržymų. Bet čia kažkodėl liceistai atsibudo iš letargo miego ir sukūrė dar efektyvesnį būdą neleisti veikti tiems keliems žmogeliukams, dar turintiems kruopelę vilties kažką padaryti – ogi senatą! Kokia prasmė siaurinti ką nors daryti norinčių mokinių ratelį ir iš jo formuoti kolektyvą, kuris atsakingas už veiksmo vykdymą, aš pasakyti negaliu. Juk kuo daugiau rankų – tuo greičiau darbas vyksta. Aišku, bijoma nuomonių konfrontacijos, bet nežinau, ar geriausias būdas to išvengti –

tiesiog pašalinti opoziciją atimties būdu. O štai kokia prasmė tą ratelį formuoti iš jau suvaržyto rato ir tikrai ne iš visų norinčių – kažkas čia susikerta su logika. Manot, jog klystu? Bet juk aš pati girdėjau skundų, jog „norėčiau ką nors daryti, bet nesu seniūnas...“

Visas šitas reikalas man primena bandymą žaisti demokratiją – mes renkam atstovaujamąją valdžią, kad ji išrinktų dar kitą valdžią. Bet

ar tikrai tai būtina? Šiuo metu neatrodo, jog šis metodas pasiteisina. Gal geriau priimti visus norinčius – juk darbas tikrai būtų produktyvesnis, o gal net ir visi renginiai išvystų dienos šviesą (šiomet nepavyko Jazz pictures, o ir menų savaitė galėjo didžiuotis minimalizmu).

Išties gali pasirodyti, kad tai viskuo nepatenkinto ir iš principo nelaimingo vaiko mintys, bet iš tiesų tai tiesiog pamąstymai žmogaus, kuris tiki, kad nėra prasmės vėl banaliai kartoti, kas licėje gražu. Nes gražu tai gražu, bet ar pakankamai stengiamės eiti tolyn?

Ketvirtokų reiškiny (variantas #3)

pseudokonkrečiai nagrinėjantis masinę neurozę, kuri kiekvienais metais išplinta tam tikroje žmonių terpėje

Matas Pranczevičius TB2

Pagrindinė mintis: Ketvirtokams važiuoja stogas.

Pagrindinė problema: Reiškinio priežasčių nustatymas.

Išvada: Aiškus priežasčių nustatymas nėra įmanomas, ir pagrindinė mintis tampa abejotina. (Tačiau apie tai šnekėti vis tiek galima.)

Vienas. Tam tikro gyvenimo etapo pabaiga, žingsnis į tikrą, sąmoningai bauginantį pasaulį, saugumo jausmo praradimas. Tuo viską iš esmės ir pasakau. Priklausio nuo požiūrio, bet ta šilta, saugi vieta, Licėjus, buveinė ir tau patogiai pateikti namų darbai – visa tai baigsis, suprantu, labai greitai. Vieni veržiasi priekin: „Taip, duokit man daugiau savarankiškumo, leiskit įrodyti savo sugebėjimus, aš jau seniai subrendau ir noriu pasaulio!“ Kitiems šitas šiltas mokyklinis guolis vis dar ganėtinai mielas. Juk iš tiesų, per daug iš nieko nieko jis nereikalauja. „Mokykitės, vaikai, mokykitės, mes jums net paruošim, duosim ir paremsim...“ Pamelavau, nereikalavo. Tuo norės jis iš mūsų kol kas didžiausio šio gyvenimo etapo žygdarbio: „Išmokot plasnot sparnais, vaikai, išmokot, tai dabar skriskit, toli, toli, kur aukščiau, ar kur šilčiau.“ Tuo „žygdarbiu“ etapas ir baigsis. O kadangi guolis buvo toks šiltas, tai kaip tradiciškai priimta, buvę vaikai dar atskris jo aplankyti.

Du. Reakcijų būna skirtingų, ir jos nebūtinai pasireiškia tuo pačiu metu. Tačiau nuo pirmų dienų, pasižiūri į kai kurių

ketvirtokų veidus, ir matai – kažkas pakito. Branda? Suvokimas? Susitaikymas? Laukimas? Gal melancholija? Nedrįstu teigti, kad masiniai ketvirtokų nuotaikų pokyčiai yra tikslūs „ketvirtojo, ir paskutiniojo mokyklinio kurso“ simptomai. Tačiau būtų naivu į tai visiškai neatsižvelgti. Vieni tyli, kiti kalba. Vieniems norisi daugiau ir daugiau, kiti trokšta pabaigos. Vienu žodžiu veikia, toliau funkcionuoja, ir iš išorės atrodo – niekas per daug nepasikeitė. Tačiau kad ir ką jie bedarytų, tai vykdoma su keistoku, bet suprantamu abejingumu. Bent jau susidaro toks įspūdis, stebint daugumą abiturientų. Nelingvistiškai išsireiškusi – daugumai važiuoja stogas. Pamenu ketvirtokų veidus praeitais metais, ir tuomet jie taipogi atrodė kažkuo kitokie. Sakė man viena baigusi, kai paklausiau, ar ir keturioliktai kartai taip pat buvo: „Taip, taip, buvo, ir mane su drauge tai taip nervino. Kodėl visi, išskyrus mudvi, taip staiga surūgo?“ Ne visi staiga surūgsta. Ne visi per išleistuves verkia. Ne visi savo vaikams vėliau sako, kad mokyklos metai – lengviausi ir geriausi gyvenimo metai. Ne visi. Bet galbūt visi atlieka kurį nors iš ritualų? Kalbu apie jausmą. Apie jausmą, kuris ateina palaipsniui, ir kiekvieną dieną vis didėja, iki tol, kol pasiekia aukščiausią savo tašką. Pačią pabaigą. Galbūt tai nebūtinai išleistuvės. Ar egzaminai. Galbūt tą suvokimą, akimirką žmogus gali pasiekti bet kada. Suprasti, kad taškas buvo padėtas dar vieno sakinio gale, ir dabar jis

rašys kitą. Kažkodėl tas formalus pavadinimas, „ketvirtokas“, tam ketvirtokui turi nemenką reikšmę. Kurį geriausiai ir supras ketvirtokai, kuri menkai bepalies tuos, kurie šio etapo dar tik laukia (atsiprašau). Reikšmę, kuri gali būti tik patirta ir yra sunkiai nusakoma. Kartosiuosi – pabaigos reikšmingumą. Ir nieko čia nepakeisi, ta pabaiga tiesiog yra, ir tiek. O susitaikymo su ja procesas yra tai, kas verčia kai kuriuos pernelyg pasinerti į akademinės reikšmės neturinčius apmąstymus.

Trys. Ką aš noriu visu šiuo sapaliojimu pasakyti? Pagrindinę mintį. Ir noriu iškelti pagrindinę problemą, nes ne visi ketvirtokai sutiks su šia nuomone. „Na ir kas? Čia jau seniai viskas buvo aišku, aš toks pats, viskas gerai, negaliu sulaukt, kol išskrisiu į universitetą, nebegaliu pakęsti sėdėjimo mokykloj, pagaliau, ačiū Dievui...“ Ir, norėčiau prieiti prie išvados, kuri abstrakčiai mums sakytų – tiesiog gyvenam, tempiam. Ketvirtokai. Galbūt blogiausia tai, kad kai suvoki tą pabaigą, ypač kai galbūt suvoki ją šiek tiek anksčiau už kitus, pradedi atsiriboti. Belieka tik baigti mokslus, kalti ir taip toliau. O bendruomenę, kartu su savo naivia paauglyste paliksi. Išėisi ir dirbsi. Toliau mokysies. Kartais gal grįši į Licėjų. Viskas ir praplauks. Tik dabar, pereinamuoju laikotarpį, galbūt iki galo nesusigaudai, kas daros. Bet gilumoj žinai. Tie paskutiniai metai visgi paskutiniai. Nesiekiu sentimentalumo ir, manau, jo net nereikia. Juk ir taip viskas aišku.

JŪS paklausėte. JIE atsakė

Ekspertai grįžta...

Ką daryt, kai dančio nėra?

Mazhoole

Mieloji Mazhoole, Dantis (lot. dentes) – burnos ertmės organas. Jų žmogaus burnoje randama apie trisdešimt. Vienu daugiau ar vienu mažiau – juk nieko baisaus. Matyk šviesiąją reikalo pusę – restorane McDonalds gali suvalgyti bulvytę net neišsižiojusi. Tai, matyt, jau išbandei ir net neabejojame, kad draugai mirė iš pavydo bei, galbūt, pradėjo svarstyti apie savo baltųjų gražuolių praretinimą.

Kodėl licėjų iškeitus į VU ima depresija??

Lic4ever

Nes neturi galimybės kasdien matyti švytinčių Ekspertų veidų. Ši problema juntama kiekvienais metais.

Ką man daryt: susidarė meilės trikampis, aš iki ausų įsimylėjęs Dalytę, o, kiek pastebėjau, man neabejinga yra Stefanija... Kadangi aš neatsakau jai tuo pačiu, pastebėjau, kad pastaruoju metu ji vis prastesnės

nuotaikos, pradėjo konfliktuoti su mano mylimąja... kaip man elgtis? Gal palikti Dalytę išvengiant Stefanijos nemalonės? Prašau patarimo.

Pasimetęs fuxiukas.

Mūsų jaunasis meilės verge, užsidaryk su jomis nuošaliame name, ant savo kambario užkliuok vynų (tarmiškai pikų) ženklą, ant savo damų - širdelę. Išėikite i lauką, trise susėskite ant galinės Fiat Uno (būtų pravartu turėti vairuotoją) sėdynės ir išsiruškite ieškoti nuotykių. Po spalvingos dienos ant svetainės stalo palik tik vieną kortą, o dvyliką valandą išėik pro savo kambario duris sudaužti šampanizuoto rašalo taurės su išrinktąja.

Koks yra skaičiaus PI paskutinis skaitmuo? 17.

Kas yra šaknis iš 2? [2008.10.04 21:11:04] Ekspertas numeris 1 sako: iracionalusis skaičius, lol.

Kodėl Higgs'o bozonas permušantis „masės derinimo sąveiką“ (esantis jos mediatorius) turi masę. Pavyzdžiui, elektromagnetinė sąveikos mediatorius fotonas neturi elektrinio krūvio.

Gediminas Šarpis 2b

Po šimts, to juk niekas nežino. Todėl Higgso bozonas ir vadinamas „dieviškąja dalele“.

Tiesa, jos niekas dar nerado...

Šarpi, kad išsiaiškinčiau, kaip atsakyti į klausimą bent jau pakenčiamai, sugaišau nemažai laiko. Negražu taip.

Kokio klausimo jūs negalite atsakyti?

Logiškai neatsakomi (ir neįskaitomi) visi Gedimino Šarpio klausimai. Jis mus varo į neviltį naktis iš nakties.

Kodėl Bembis girtas?

Juokiasi puodas, kad katilas juodas. Be to, Bembiui jau 11, pagal elnių įstatymus jis pilnametis.

Kodėl Vilniaus licėjus dar nedegė?

Kodėl tu to neatsimeni? Mes žinome bent tris atvejus. Ir čia be ROFLCOPTERIO įsiveržimo per krikštynas.

Kodėl 69?!!! Nesuprantu!

Naujokė.

Matai, kai moteris patinka vyrui, o vyras patinka moteriai (pageidautina, tai pačiai), jie atlieka meilės testą „aurora 3000“. Maksimalus balų skaičius - 100, tačiau jei tu ir tavo išrinktasis surenkate bent 69 - jūsų laukia graži ateitis, daug vaikų, didžiulis namas ir Ryčio Cicino šlageriai per vestuves.

Dar neapsipratę, bet jau spėję pamėgti...

Nauji licėjaus mokytojai

Zina Šiaulienė

Matematikos mokytoja.

Kas paskatino atvykti į licėjų?

Noriu dirbti su gabiais vaikais, o tokių Tuskulėnų vidurinėje (kurioje dirbau prieš Licėjų) kasmet vis mažėja.

Kaip jums patinka licėjus, jo atmosfera?

Labai patinka.

Teigiamai vertinu savo perėjimą dirbti čia. Tačiau trikdo ir liūdesį kelia tai, kad šie mokiniai, kuriuos dabar mokau – gabūs ir potencialūs jaunuoliai – išvažiuoja mokytis į užsienį.

Eglė Karmonaitė

Anglų kalbos mokytoja

Ar turėjote išankstinę nuomonę apie Licėjų?

Turėjau. Kai pati mokiausi mokykloje, galvojau čia stoti, bet paskui kažkodėl persigalvojau. Tačiau keli mano pažįstami neįstojo, todėl maniau, kad tai mokykla „nerealių“ gabumų

mokiniam. Dabar nuomonės nepakeičiau (šypsosi)

Kur dirbote anksčiau?

Dėčiau ir tebedėstau suaugusiems žmonėms, bet pajutau, kad noriu permaitinti. Anksčiau dirbau ir su mažais vaikučiais, tačiau ten savęs neatradau.

Tiesiog jauname amžiuje dar nesimato, ar žmogus motyvuotas. O tai man labai svarbu, kitaip net nenoriu imtis darbo. Tarptautiniame bakalaureate aš matau labai stiprią motyvaciją.

Kokio mokinių elgesio negalite pakęsti?

Ignoravimo. Išankstinio nusistatymo. Ypač dėl to, jog esi jauna mokytoja. Ir... nenuoširdumo. Nes ir mokant kitus, ir mokantis pačiam labai svarbu būti nuoširdžiam.

Asta Kamendoriūtė

Prancūzų kalbos mokytoja

Kas patinka Licėjuje?

K o m u n i k a c i j a bei šaunūs ir stiprūs mokiniai.

Kur dirbote anksčiau?

Mokiau užsienyje. Liepą dirbau Belgijoje ir mokiau prancūzų kalbos belgus, taip pat esu mokiusi ispanus.

Kokie Jūsų laisvalaikio pomėgiai?

Teatras. Tačiau laisvalaikis labai sutrumpėjo.

Kodėl pasirinkote dėstyti būtent prancūzų kalbą, o ne kokį nors kitą dalyką?

Prancūzų kalba – visas gyvenimas. Jau nuo penktos klasės žinojau, kad ateitį siesiu su prancūzų kalba. Tačiau niekada nenorėjau dirbti mokytoja. Apsigalvoti privertė patirtis dėstant Ispanijoje.

Kokį patarimą duotumėte savo mokiniams, kad puikiai sutartumėte?

Jiems reikėtų nepykti, kad būnu bjauri, būti pakantesniems bei suprasti juokus.

*Akvilė Milkevičiūtė 2a
Laura Paulina Šinkūnaitė 2e
Unė Kaunaitė TB1*

Daina Barzinskaitė

Anglų kalbos mokytoja

Mokytoja, į Licėjų atklydusi iš Vilniaus jėzuitų gimnazijos. Kadangi jos vis „nepagaudavome“ mokykloje, pakalbinome jos buvusią mokinę, Justę Čuprinskaitę:

„Apie šią anglų mokytoją visada išliks geri prisiminimai.

Sakyčiau, ji labai miela ir veikli. Kartais šiek tiek pernelyg ekspresyvi, bet jos nuoširdumas, malonus bendravimas ir geras pedagoginis parengimas nurungia viską.“

Erikas Karikovas

Matematikos mokytojas

Kas patinka licėjuje?

Patinka procesas, vykstantis čia. Organizuojami tikrai geri renginiai. Taip pat tai, kad mokiniai yra visapusiški.

Kaip kilo mintis mokytojauti licėjuje?

Pernai čia atlikau

praktiką.

Ką veikiate laisvalaikiu?

Mėgstu žaisti ir žiūrėti krepšinį, bet laisvo laiko mažai, nes dar studijuojau.

Ko palinkėtumėte savo mokiniams ir kitiems liceistams?

Ir toliau būti tokiais, kokie yra ir rasti prasmę keikvieniame dalyke.

Gintautas Miliauskas

Informatikos mokytojas

Mokytojas, baigęs Vilniaus licėjų. Vėliau studijavęs Vilniaus universitete. Dar mokydamasis

Licėjuje laimėjo bronzos medalius Baltijos ir Tarptautinėje informatikos olimpiadose (2003). Vėliau iškovojo 3 laipsnio diplomus Tarptautiniame u n i v e r s i t e t ų programavimo konkurse 2006 ir 2007 metais. Jo pomėgis – baroko stiliaus muzika. (Ši informacija – iš mokytojo puslapio internete, nes paties mokytojo Licėjuje „pagauti“ nesugebėjome.)

Eglė Galubavičiūtė

Lietuvių kalbos mokytoja

Kodėl pasirinkote būtent Licėjų? Ar nebuvo baisu čia ateiti?

Licėjus — vienas netikėčiausių pasiūlymų mano gyvenime. Tai tarsi gyvenimo mesta balta pirštinė, o aš mėgstu iššūkius.

Greičiausiai prieš ateidama turėjote kokią išankstinę nuomonę apie Licėjų...

Gyvenime visada stengiuosi susidaryti savo nuomonę. Atėjusi į Licėjų labiausiai stebėjau mokinius ir aplinką. Šiandien manau, kad tai pirmiausia itin kūrybingų ir laisvų žmonių bendruomenė. Vis tik, labiausiai žaviuosi licėjistams suteikta laisvė. Juk be laisvės kūryba taptų bevėte.

Ar turite kokią ypatingą dėstymo sistemą? Galbūt mokiniai turėtų žinoti ypatingą paslaptį, kaip pas jus mokytis?

Galvoje daug idėjų, tačiau joms įgyvendinti reikia laiko ir patirties.

„Paslaptis“, kuria stengiuosi vadovaujuosi visur ir visada, — paprasti ir pagarbūs santykiai. Aplinkui nematau lygesnių už kitus.

Gal turite įdomų laisvalaikio užsiėmimą?

Turiu, tai rytietiškai šokiai. Kada nors papasakosiu daugiau...

Smalsus žmogus juoda skrybėle

Kostas Jakeliūnas TB2

Štai žmogus juodu apsiaustu ir aukšta skrybėle Pilies gatvėj. Su akiniais. Matyt, žydas.

Žiūriu žiūriu (įdomu), o tas jau eina prie manęs. „Speak English?“ Pakviečia pirštu, prieik truputį arčiau.

Nenoriu samdyti tavęs į gidus, sako, bet gal gali paaiškinti šitą lentelę? Rodo į „Gyvenamasis namas 1960 m.“ Sakau, *living house*, tas sako, taip taip, šitas aišku, bet žiūrėk: viršuj trys raidės: TSR ir – „Lietuva“, bet tē ir es nusitrynusios. Čia, matyt, nutrynė po devyniasdešimtųjų? „Because that means USSR, doesn't it?“

Ogi akurat. Liko tik „Lietuvos ... R“ – Lietuvos Respublika.

Sakau, taip, matyt, tē reiškia *soviet* (tarybų), es reiškia *socialist*, o er, kaip jau ispėjot, – *republic*.

You see, dabar aš tavo gidas

(akiniai žvilga, palinkęs į mane). Sakau, *yeah*, susigėdęs kiek. Stovi vilnietis, o jam pirmą ir paskutinę dieną Vilniuje viešintis žmogus rodo tokią įdomią detalę.

Iš kur jūs, klausiu jau kiek

Kai esi taip po pasaulį blaškomas, tik tvirtas tautos jausmas padės išlaikyti identitetą. Tvirtos tradicijos, aštrus, prie aplinkos prisitaikantis protas, savitas charakteris.

nepatogiai. Tas palaukia. „Tel Aviv.“

Kas dar pas jus lankytino? Universitetas, sakau, šalia. Taip, taip, mačiau, gražūs pastatai, aš jau apvaikščiojau aplinkui, *seen the Cathedral*, ką dar verta pamatyti? Kas tai? Rodo į mūsų bokstėlį su vėliava.

Tower of a castle, sakau. *Koks* bokštas, *kokios* pilies? *Kam* skirta, *kas* gyvena?..

... Tada, matyt, ir apėmė tas savasties jausmas – kultūrinės savasties, turiu omeny. Privalai žinoti savo šaknis. Privalai jausti kraują, kuris tavimi teka.

Pradėjau regzti. *Grand Duke of Lithuania*...

Aha, sako, kunigaikštis gyveno. O čia kuris amžius? Šešioliktas?

... Pataręs, kur eiti („Do you have a map?“ „Sure I do, I'm a tourist!“), dar norėjau kažką

sakyti... „Gero gyvenimo“ gal. Parodyti, jog nesu abejingas Vilniui.

Nusišypsojo. „Thank you, sir“ – padėkojo jau nueidamas.

Niekad nejučiau prielankumo žydams. Liūdno likimo vėtoma ir mėtoma tauta turėjo išlaikyti savastį, tad dabar ne be reikalo vadinama „uždara“, „savito charakterio“. Tai jau taip: charakterį turi specifinį!

Kai esi taip po pasaulį blaškomas, tik tvirtas tautos jausmas padės išlaikyti identitetą. Tvirtos

tradicijos, aštrus, prie aplinkos prisitaikantis protas, savitas charakteris.

Kad ir kaip dabar žiūrėčiau, tada pasijaučiau nepatogiai. Nepatogiai, nes jo smalsios ausys neišgirdo nei liaupsių Vilniui, nei istorijos apie Gediminą. O juk akys taip žibėjo! Ir ne dėl pinigų, ne dėl pinigų...

Jam buvo suprantami mūsų skauduliai iš sovietų laikų – arba mažų jis mažiausiai nevaikščiojo, aplinkybėms susiklosčius, po Vilnių abejingas. Jo konkretūs klausimai „what castle, what origin?“, jo skatinantys „aha“, manau, buvo skirti būtent man: „Matai, o kas būtų, jei tau iš tiesų tektų pabūti gidu?“

Nežinau, ar tikrai, bet prieš porą valandėlių galbūt dar vaikštinėjo palei Vilnelę, o dabar turbūt jau lėktuve. Smalsus žmogus juoda skrybėle.

Pasaulis, kurį sukurtų Dievas

Aura Petraitytė 4c

Jei tikėčiau, tai tik Dievą, kuris moka šokti.

Friedrich Nietzsche

„Dėmesio, šypsena!“ Meskit į mane akmenį tie, kurie nėra patyrę, kaip sunku kartais būna išsišiepti prieš fotoaparata. Keista, bet jei Menų spaustuvėje kas nors atsuktų fotoobjektyvą į publiką spektaklio „Polaroidas“ metu, užfiksuotų tik laimingus veidus.

Choreografas Jo Strømgrenas - scenos Dievas - sukūrė savo režisūrinį pasaulį apie Grenlandiją ir jos vietinius žmones, meistriškai derindamas šokį, dramą ir muziką. Tai toks vulgarus ir kartu naivus reginys, kad verčia juoktis iki ašarų.

Visas spektaklis tarsi sustabdytų akimirkų albumas, kuris atskleidžia bendražmogiškas

baimes ir džiaugsmus. Ant scenos nėra vietos plačioms kaip sūris šypsenoms ir išpūdingiems fasadams. Režisierius meta iššūkį: jei nori sužinoti, kuo iš tiesų alsuoja Šiaurės polius, turi atsiriboti nuo primastos kultūros bei moralės ir nebijoti pajusti tikrą žmogišką ryšį.

Šiaurės dykynė primenanti aplinka: betoninės sienos, didžiuliai kaip sniego luitai kubai, žada neįprastą meninį išgyvenimą. Gėsta šviesos. Ant scenos išryškėja milžiniška ledo lytis - polaroido, vienkartinio fotoaparato, metafora. Tai gamtos sukurtas tobulas langas, pro kurį galime stebėti iškreiptą pasaulį, o gal pagaliau pamatyti jį tokį, koks turi būti (yra?).

Strømgreno Grenlandiją skalauja ironijos vandenys. Jo meniniame pasaulyje keturios vietinės švenčia klimato atšilimą. Išsilaisvinusios iš rūbų moterys primena saulėje besišildančius ruonius. Jos

nesidrovi - ant scenos natūralumo tiek, kiek moterų paplūdimiuose.

Staiga aktorių veidus persmelkia baimė: iš kažkur atsiranda didelė kraujo dėmė. Persekioja nelaimės nuojauta. Emocinis audinys persimaino, kai pradeda kalbėti scenoje pasirodęs svetimšalis.

Vyro pasakojimą apie odisėją, prilygstančią Pokahontai,

lydi salsvoka muzika. Moteris sužavi jo mi(s)tinę stiprybę. Herojės išlikusios dar labiau „priešistoriškos“: už virvučių jas tampo ne kas kitas, o instinktai. Svarbiausia tampa žūtbut patenkinti žmogiškos šilumos poreikį. Šokdamos jos pradeda vilioti vyrą. Šaržuoti judesiai provokuoja šypsenas. Tai, kad aktorės - neprofesionalės, yra pats didžiausias plusas: nors šokis balansuoja tarp vulgarumo ir parodijos, publika negali atsisipirti vaikiškam herojų nuoširdumui. Justišvelnus pasišaipymas iš stereotipų: taip, moterys myli ausimis, o vyrai akimis, bet svarbiausias žodis vis dėl to lieka „myli(si)“. Režisierius žadina publikos smalsumą dalį veiksmo perkeldamas už pusiau peršviečiamos širmos. Staiga kažkur pradingsta šurpą kėlusi kraujo dėmė. Net nesupranti, kas išvalo sceną nuo blogos nuojautos: atvirumas, jausmai ar... juokas.

Pasibaigus spektakliui pradėjau svajoti, kad valdžios atstovai padarytų pertrauką tarp Kioto protokolų pasirašinėjimo ir sukurtų rezervatą žmonijai. Nereikia didelio, užtektų ir salos. Joje būtų galima modernybę uždaryti į dėžes, klausytis muzikos, juoktis, mylėti, kol ateitų klimato atšilimas ir ištirpusi ledo lytis nuplautų nuo kranto (o gal nuo istorijos) kraujo dėmes. Dievas pasaulį kurtų švarų. Žmonės šoktų.

DEBATAI - 21d. 15val.
RINKIMAI - 22d.

BALSUOK!

Ugnė prieš Gediminą? Gediminas prieš Ugnę?

Ugnė su Gediminu!

Unė Kaunaitė TB1

UGNĖ

Kas tau yra Licėjus?

Kad ir kas man Licėjus bebūtų - tai tikrai daugiau, nei paprasta mokslo įstaiga. Visų pirma Licėjus - vieta, kur galima atsiskleisti, pasijausti reikalingu. Licėjus - įdomūs renginiai ir dar įdomesnė žmonės. Būtent Licėjus padėjo ir vis dar padeda man formotis kaip asmenybei.

Kodėl AŠ turėčiau už tave balsuoti?

Nes aš noriu, kad Licėjuje būtų gerai ne tik man, bet ir Tau. Todėl, kad nežadu to, ko negaliu, ir stengsiuosi padaryti viską, ką pažadėjau.

Ką keisi Licėjuje?

Manau, kad reikia pakoreguoti savivaldos formą, nes ji nėra itin efektyvi. Taip pat girdėjau licėjaus berniukus skundžiantis sporto žaidimų stygiu, tad norėčiau šiemet padėti surengti keletą turnyrų (Senato taurės krepšinio turnyrą, per užpernykštį sąskrydį pažadėtas kvadrato varžybas, netgi socks'o turnyrą!). Taip pat norėčiau pakalbėti su direktoriumi apie jo paties užsimintą galimybę surengti trijų dienų sąskrydį. Darbų yra daug, o entuziazmo - dar daugiau.

Ką manai apie Gediminą?

Gediminas - geras oponentas prezidento rinkimuose. Pernai abu priklausėme Senatui, tad teko kartu dirbti. Manau, Gediminas turi potencialo, bet jam trūksta patirties.

Ką manai apie praėjusią prezidentavimo kadenciją? Kas

buvo blogai? Kas gerai?

Kadencijos pradžioje viskas atrodė net labai neblogai, tačiau vėliau savivalda „priduso“. Esu linkusi manyti, kad tai, ar savivalda dirba, labai smarkiai priklauso nuo to, ar dirba ir ar skatina ją dirbti prezidentas.

Kodėl sugalvojai būti prezidentu?

Du metus priklausiau Senatui, galėjau palyginti dviejų prezidentų kadencijas, mačiau, kas gerai, o kas nelabai, tad ir sugalvojau, kad pati norėčiau būti tas žmogus, „užsukantis“ didžiąją dalį veiklos, nes jėgų tam tikrai turiu.

5 žodžiai apie tave.

Penkiais žodžiais manęs tikrai neapibūdinsi.

Rinkiminis šūkis.

Ne žodžiais, o darbais!

Papildoma vieta reklamai.

Labai noriu surengti Licėjaus roko grupės Riff Lessons koncertą mūsų mokykloje. Žinau, kad jūs norit juos išgirsti!

GEDIMINAS

Kas tau yra Licėjus?

Vieta, kurioje praleidžiu daugiausia laiko savanoriškai. Plius, vienintelė mokykla (kiek žinau) turinti savo radiją.

Kodėl AŠ turėčiau už tave balsuoti?

Neturėtum. Turėtum balsuoti už tą žmogų, kuris, tavo manymu, yra geriausias.

Ką keisi Licėjuje?

Planuoju tęsti pradėtus darbus ir pradėti dar nepradėtus. Kurti šviesesnę Rytą.

Ką manai apie Ugnę?

Manau, kad aš už ją balsuočiau.

Ką manai apie praėjusią prezidentavimo kadenciją? Kas buvo blogai? Kas gerai?

:D neturiu su kuo lyginti. Gerai, kad yra bendras projektas su Alumni, o kas blogai paskaitykit pas Ugnę.

Kodėl sugalvojai būti prezidentu?

Nesugalvojau... Privertė.

5 žodžiai apie tave.

Neaukštas, jaunas, nestoras, nelabai dažnai piktas, e-kas.

Rinkiminis šūkis.

„O, Tekorai“

Papildoma vieta reklamai.

Į antrą klausimą aš atsakiau visiškai rimtai. Vat.

IR... JIS

Tiesiog negalime JO nepaminti. Nes JIS buvo visada. Ir jokios reklamos JAM nereikia.

Saulius Jurkevičius

Užsimauni galvą ant ieties ir bėgi.
Jau šumerai rašė ant molinių lentelių! Tai ką, mes 2000 metų tuščiai praleidom?
Smagų palikinėti odą savo sėdaluose.

Ernestas Šidlauskas

Tuoj pasikviesim gerą mergaitę prie lentos... Kas ta gera mergaitė? Aišku, kad Leonas!

Antanas Skūpas

Skaitykite tik šios knygos originalą, o ne lietuvišką vertimą – sritis blogas.

Prieš reakciją turėjom mergaites, sureagavus gauname berniukus.

Virginija Barbaravičiūtė

Rasa Žemaitaitienė

Galvok, Kęstai! Tam yra smegenys...

Pirmieji kraidymo aparatai buvo pripildyti vandenilio, todėl lengvai degė ir krito.

Fašizmas - nedraugiška politika.

Jau norėjau 10 rašyti O dabar?.. Na, ir kodėl tu „susimovei“?.

Karikatūroje negali būti vaizduojamas Molotovas, nes jo visai kitokia veido išraiška.

Anketos klausimas: Ar buvote represuotas? Jei ne, tai kodėl?

Kodėl norvegai atsisakė stoti į EEB? Nes jie turi daug laiškos.

Visi gyvieji organizmai nuo vandenilinės bombos žūva. Įsivaizduokite, kad tokia bomba nukrinta ant Licėjaus. Mirty visos žuvytės, žmonės, vėžliukai...

Egiptiečiams kažko pritrūko iki rato... smegenelių... O šiaip tai viskas gerai.

Kaip dabar madinga nešioti stringus, taip XVIa. buvo madinga kildinti save iš romėnų

Mokinys: Mokytojai, bet aš jau rašiau vieną referatą...

Mokytojas: Nieko tokio – parašysi dar vieną. Istorija beribė!

Algis Sindaravičius

Alma Čekauskienė

Ar man ištraukti tas smegenis?
Šios dienos tema - galvos smegenys... Kur jos dingo?

premią.
Tas pats, kuris kankino uniukus ovağ ir avo ovağ.

Mefistofelis „stumia“ ant Fausto. Na, juk pajutot, jog kartais taip „užstumia“?..

Mefistofelis gali gundyti visus nusidėjėlius, nebūtinai vien tik moteris...

Egle Galubavičiūtė

She's a psycho-something. She treats people.
Egle Karmonaitė

Galvoji, tau lentos užteks? Skraidom detalėm...
(apie prastinimą) Tuoj parodysiu, kaip vyksta naikinimas...

Zita Kacėnienė

Mokinys: Mokytojai, šitas jau buvo!
Mokytojas: Tai gerai, šiandien pradėsime...
Rimvydas Markeliūnas

Mokytojas: Tai gerai, klausau jūsų.
Mokinys: Nenoriu!
Mokytojas: Nada, Fedai!
Linus Ulevičius

Pagal skonį - į rusų.
Vida Pasausienė